

זה קרה בארץ-ישראל — ואיש לא ידע

הכל תוכנן בסודי סודות. הציוד הונגב חלקים חלקים אל מקום הרכיב, הועמס בחשאי על משאיות. עז אחת ושני גדיים, שכעה כלבי שמירה, קורות עצים לבניה, אוהלים, יתדות וכלי עבודה.

כל מילה מיותרת עלולה היתה לחרום את המיבצע. אסור היה לשלטונות לשמוע שמץ דבר מתוכניות החלוצים לעלות על הקרקע. אסור היה לאפשר לשלטון העוין לשלוח את שוטרו כדי לשים לאל את התנחלות הצעירים, שהתגנבו לארץ ב"תיירים".

וכך, כטרם שחר, החלה לנוע שיירת החלוצים. שתי משאיות ושני ג'יפים יצאו מנתניה דרומה, לכיוון תל-אביב. אך היעד האמיתי היה אישם במרחבי הנגב.

שם הקימו בחתף את הישוב היהודי החדש והכריזו:

..לא נזוד מכאן!"

מה זה? עוד קיבוץ יהודי? מפקד המישמר הבין מיד. שוב אותם יהודים משוגעים. חלוצים שנמשו בית חס, מקצוע נוח, הכנסה בטוחה וחיים שקטים, כדי להתחלל בסתר על קרקע הנגב.

כשהסביר להם כי עברו על חוקי הארץ ועל תקנותיה, וכי הם עלולים להאסר ולהיות מושלכים לכלא, השיב אחד מחיות הנגב החדשות "לא נזוד מכאן". הוא לא היה הראשון שהשיב תשובה כזו, במיקרה מעין זה, בארץ הזו.

והמשיך: "אתם לא מפחדים אותנו. אנחנו נשאר כאן על אף הכל. בעסו אותנו כבר מכל המקומות. נזרקנו מהרבה ארצות. נרדפנו במקומות שונים. זהו זה! אנו לא נזוד מכאן! כאן ארצנו. זו מולדתנו. נישאר פה. גם אם תאסרו אותנו, נשוב וניבנה כאן את חיינו".

מפקד המישמר הניע את ראשו בחוסר סבלנות, וכשרק סיים המתיישב את דבריו, הורה לאנשיו לעלות על מכוניותיהם ולהמשיך בסיור.

"ברגע שנקבל הוראות מדוייקות, נחזור", הפסיד לעבר המתיישבים שנקצו סביבו. בינתיים חזר איש איש לעבודתו. חבל על כל דקה.

אל היעד — במדבר
הסיפור, שנראה כאילו נלקח ישר
המספר ציונות, או מאחד מתיקיה המאור

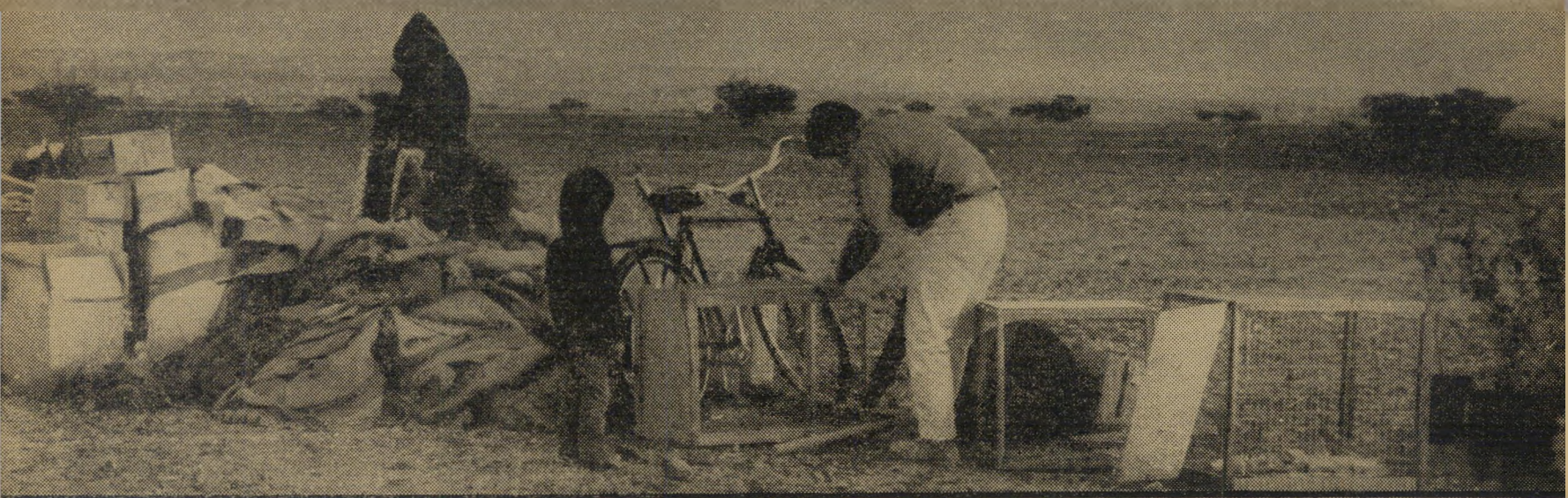
דגל עברי" מניפים החלוצים בלב הערבה, ביום הראשון להתנחלותם על הקרקע. ליבס ניבא להם רעות. הם לא נטלו רשות מאיש, כי הם האמינו בזכותם ליישב את אדמת המולדת. "אנו נבנה את ארצנו ואת חיינו כאן!"

שעות ספורות לאחר מכן, אישם בערבות הנגב, נע משמר חמוש בסיור שיגרת. אורות הקומנדקאר הראשון גילו לפתע תנועה חשודה. המשמר נעצר. כעבור כמה דקות אותתו שני הסיירים אל עבר המפקד, ואנשי המישמר החמוש התפרסו בשטח, הקיפו בטבעת את שוכני הנגב החדשים, החיילים, אשר כבר חרשו את שטחי הסביבה פעם אחר פעם, במשך חודשים ארוכים, נעמדו פעורי פה. הם היו מופתעים לגלות נקודת ישוב זעירה וחדשה בלב הערבה — במקום שכלל לא היה מסומן על גבי המפה הרשמית שהיתה מצויה בידיהם.

"מה יקרה אם יגלו אותנו?" שאלה בחרדה אחת החלוצות.

"אל פחדו! הרגיע אותה צעיר מזוקן, ששרוליו מופשלים, הוא נראה כאחד שאינו ירא את הקור, כשם שאינו ירא מן המשטרה, אבל..." היקשתה שוב.

"שש... שש... השיב לה, "יש אמנם חוקים ויש תקנות המגבילים את ההתיישבות, אולם אם נספיק לתקוע יתדות ולהקים לפחות את האוהלים בנגב, אז ישנו סיכוי כי נישאר שם לגור ולחיות תמיד".

עם שחר עלתה קבוצת צעירים יהודיים נועזים על קרקע שואמה בערבות